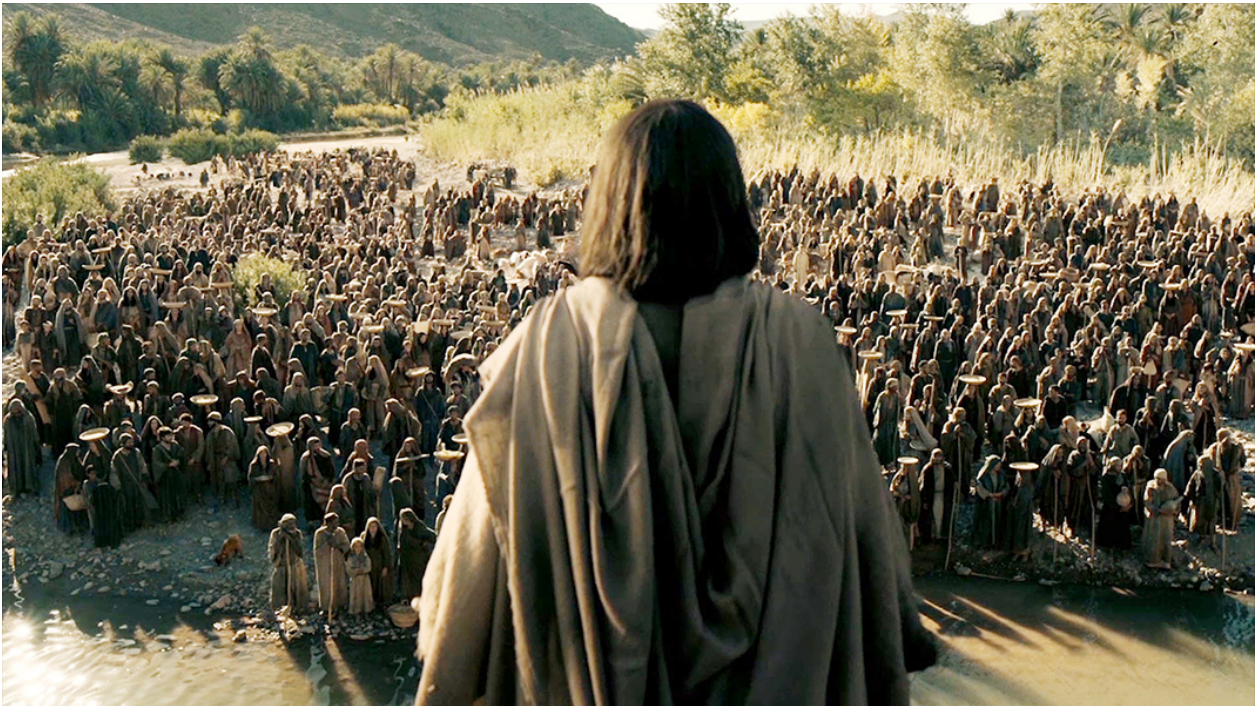

Ježiš chce, aby sme boli jeho učeníkmi

Drahí bratia a sestry!

Po predchádzajúcich počiatkových nedeliach, v ktorých sa hovorilo o začiatku ohlasovania evanjelia a dare ako i význame proroctva, Ježiš dnes už konkrétne vystupuje so základnou ústavou svojho poslania, svojho Božieho kráľovstva, keď hovorí o Blahoslavenstvách.

V týchto blahoslavenstvách naznačuje a zároveň vyzdvihuje prioritu ducha nad telom, resp. prioritu dôvery v Pána ako dôvery vo svoje schopnosti, alebo iného človeka. V tejto ústave učí čo máme robiť a zároveň hovorí o následkoch tohto konania, a to buď v súlade s učením Ježiša Krista, alebo jeho neuposlušnosť.

Vyjadruje to slovami evanjelia: Blahoslavený alebo Beda. Už v Starom zákone, z knihy Jeremiáša, čítame podobné vyjadrenia: Požehnaný muž, alebo zlorečený človek.

Preto aj odpoveďou na tieto počiatkové výzvy Kristovho učenia je dnešný 1 Žalm, v ktorom Duch Svätý nás povzbudzuje k tomu, aby človek sa učil dúfať v Pána, mal záľubu v zákone Pánovom a o jeho zákone rozjímal dňom i nocou.

Aj svätý Pavol v dnešnom Prvom liste Korintanom vyzýva všetkých, aby verili v to, čo hovorí Písmo a nie v to, čo Písmu protirečí.

Lebo nie vždy to, čo sám človek považuje za dobré a správne, je nádejou jeho šťastia a istoty. Ale iba to, čo ohlasuje Kristus nám zaručí požehnanie.

Kristus sa prihovára opäť predovšetkým apoštolom a budúcim pastierom Božieho ľudu, ako i všetkým, ktorí budú mať účasť na tejto prorockej službe. Preto aj dnes si treba uvedomiť nezameniteľnú hodnotu prorockej služby a ohlasovania Kristovho učenia.

Ježiš totiž okrem dvanástich apoštolov mal aužbj veľký zástup svojich učeníkov. A práve k týmto svojim učeníkom aj smeruje svoje Blahoslavenstvá. K tým, ktorí už uverili v neho, chceli sa učiť a formovať podľa jeho učenia a zároveň mať účasť svojim slovom a životom na šírení jeho kráľovstva. Ostatní, ktorí sa tam zhromaždili, teda veľké množstvo ľudu z celej Judey i z Jeruzalema aj z týrskeho a sidonského pobrežia, boli ešte len na začiatku záujmu viery, boli ešte len predmetom Ježišovej evanjelizácie.

My všetci, ktorí sme už pokrstení, by sme mali patriť k Ježišovým učeníkom, ktorí aktívne ho sprevádzajú a učia sa byť s ním jedno. Ja ako kňaz som stále s Kristom a v jeho službe, ako tí apoštolí. Vy, ktorí ste pokrstení v Kristovi, máte byť aj jeho učeníkmi. Teda nie ako tí, ktorí prišli Ježiša počúvať, lebo počuli, že zaujímavo hovorí, že robí zázraky. Jeho učeníci už uverili v neho, a teraz sa majú dňom i nocou vhĺbiť do tajomstva jeho slova, plne dôverovať v neho a Jeho mať v

strede svojich záujmov. Týmto svojim nasledovníkom aj prisľubuje, že sa im bude vo všetkom dariť, čo budú podnikat'. Ale tým, ktorí Kristovi nedôverujú, nenasledujú ho, nechcú sa učiť a formovať svoju vieru, tým neprisľubuje šťastie, ale nešťastie a večné beda.

Lukáš hovorí v Ježišových blahoslavenstvách o štyroch základných normách Ježišovho učeníka: Byť chudobným, hladujúcim, plačúcim, a znášajúcim nenávisť iných.

Základom týchto blahoslavenstiev je chudoba.

„Blahoslavení chudobní, lebo vaše je Božie kráľovstvo.“ Učeník, teda každý pokrstený by mal žiť v duchu skromnosti a prijať aj stav nedostatku. Základnou podmienkou nasledovania Ježiša a jeho učenia bolo opustiť všetko. Ježiš to vyjadril takto: „Ak sa nezrieknete všetkého čo máte, nemôžete byť mojimi učeníkmi.“ Ježiš touto prvou podmienkou hovorí o tom, aby človek nebol k ničomu priviazaný v tomto svete. Nemusí všetko mať. A aj všetko čo má už nemá patriť iba jemu, ale Kristovi a jeho dielu evanjelizácie, teda všetkým, ktorí to potrebujú. Týmto Ježiš Božie kráľovstvo a potreby a zákony ducha kladie nad záujmami a nad hodnotou tela a sveta. Preto napomína tzv. boháčov, že už dostali svoju odmenu už tu na zemi. Boháčov, teda tí, ktorí všetku svoju nádej vkladajú v seba a svoje telo. Ale Ježiša Krista, jeho slovo a jeho moc nepotrebujú. Teda neobracajú pozornosť na potreby duše a ducha. Aj my sa musíme zhroziť pri tejto výzve: Beda! Zlorečený!

To neznamená, že každý, ktorý sa ocitol v chudobe je automaticky zaradený alebo priradený k blahoslaveným. Táto evanjeliová chudoba vyjadruje nezávislosť a slobodu voči žiadostivosti tela, sveta a pýchy života. Príznačné pre Starý Zákon bola skupina, ktorí si hovorili chudobní. Boli to ľudia, ktorí boli nielen skromní, ale ktorí hlavne očakávali spásu, teda celkovú záchranu od prisľúbeného Spasiteľa. A to hlavne záchranu od sily zla a hriechov. Preto chudobní v biblickom ponímaní znamená vedomie svojej hriechnosti, ako spomína turíčna sekvencia: V človeku nie je nič v ňom dobrého. Iba Božia milosť skrze Ducha Svätého, nášho Pána. Amen.